

Selamette

– AliKemal · 12 Ekim 2015

Babam okuduğum okulun müdürlüğüne asaleten atamasını bekliyordu. Babamın vekaleten de olsa okul müdürü olması nedeniyle torpilli olduğuma inancımlla kendimi daha şimdiden ortaokul öğrencisi olarak görüyordum.

Ne var ki aynı beklenti içinde olup okulda eskiden beri görev yapan öğretmenler dışarıdan birinin Müdürlük kadrosuna vekâleten de olsa atanmasını hazmedemiyorlardı.

O zamanlar ilkokulu bitirebilmek için bir de ayrıca sınava tabi tutulurduk. Benim o sınavlarda başarılı olabilmem mümkün olamazdı, çünkü sorulan sorular zaten düşük olan kapasitemin çok üstünde sorulardı.

O zamanlar nasıl olduğunu bile anlamadan ilkokul beşinci sınıfı ikinci defa okumak üzere sınıfta kalmıştım. Bunun için günlerce ağladım.

Babam, öğretmenlerden kaynaklanan bu olumsuzluğu kendisi üslenerek, "daha çok pişmen için ben bıraktırdım seni beşinci sınıfta," diyordu.

"Babam böyle diyorsa bildiği bir şey var ki, diyordur," diyerek mız mızlanmayı bırakıp haytalıklarına yeniden başladım.

İlkokul beşte çaktıktan sonra, o yaz tatilini haytalığın her türlüşüyle geçirmekteydim. Çay ocağı, babamdan kolayca harçlık alabildiğim bir yerdı. Onu, yeter ki orada otururken yakalayayım; içerdekilere iyi baba olduğunu göstermek için hemen bonkörlüğünü gösteriyordu.

Kahveci, bu sömürü sistemime engel olmak amacıyla, bir gün, "bana bir askıcı lazım; senin oğlan aylak aylak dolanı, senden harçlık alacağına, burada çalışsa ya," dedi.

Babam, "beceremez," diyerek ona karşı çıktı.

Babamın bu tutumu öyle ağrıma gitti ki, bozularak hemen itiraz ettim. "Nedenmiş o? Beceririm!"

Babam itirazını sürdürmedi bile; "istiyorsan çalış mademki," deyiverdi.

Beni, bir güzel tuzağa düşürüp, haytalıklarımından kurtulmuştu ya, helal olsun babama! Çalışmayı pek istemediğim halde, beceriksiz olmadığımı kanıtlayarak onurumu kurtarmak için dört elle sarılmıştım yeni işime.

Yaptığım iş, çocuk oyuncağıydı; cadde üstündeki diğer esnafları dolaşarak çay siparişlerini almak ve sipariş edilen çayları sahiplerine götürmektı.

Babam, çay ocağına geldiğinde elimde askıyla çay, kahve taşıdığımı görmekten dolayı, halime bıyık altından gülümsüyordu. Ben de, ona bir işe yaradığımı ispatladığımı düşünerek kasılıyordum.

Evin iyice eskiyen kırık dökük eşyalarından şikâyetlere başlayan annem, hele bir de, o gün oturmaya bir komşusu geldiyse, "Bu gün komşuların yanında yerin dibine geçtim gene..." diye başlayan söylemlerle babamın başının etini yiyordu.

"Benim kazancımlla evi idare et de, babamın maaşlarını biriktirip, istediğin eşyaları al madem ki," diyerek, kazandığım parayı olduğu gibi anneme vermeye başlamıştım.

Öte yandan, evde hep benim istediğim yemekler pişirilsin istiyordum.

"Canım mantı istedi, bugün bir mantı yapsan ya anne..."

"Tamam oğlum, yaparım."

Anneme verdiğim paranın, pişirilmesini istediğim mantının kıymasına bile zar zor yettiğini düşünemiyordum. Annem de bunu düşünmemi istemiyor, kendi cebinden yaptığı takviyelerle her istediğim yemeği pişiriyordu. Belki bana, bir işe yaradığımı gösterme isteğiydi onunki; yararı da oluyordu, çünkü özgüvenim artıyordu.

Babam, annemin sitemlerine daha fazla direnemeyince, onun istediği mobilya takımını taksitle almaya karar vermişti. Ana cadde üstündeki bir mobilya mağazasıyla konuşmaya gittiğinde, mağaza sahibi, esnaftan bir kefil getirirse istediklerini vereceğini söylemişti. Emekli imam, kefillik için gönüllü olmuştu. Evimize getirilen koltuk takımı, albenisi olan bir vitrin, sehpa, perdeler ve halı evin salonunu adeta saray odasına döndürmüştü. Asıl şimdi asortiklere karışmıştı işte...

Ablam, ebelik okulunu bitirdikten sonraki stajını da bitirmiş, çıkıp gelmişti. O artık bir ebeydi ve devlet baba onu tayin ettiği yeri bildirene kadar misafirimizdi.

"Ebeler ne iş yapar?"

"Senin gibi veletleri dünyaya getirirler!"

"Beni annem dünyaya getirmiş, ebeler değil..."

"Salak şey! Git başımdan!"

Ebe hanım bana bir kardeşten çok, bir düşmanmışım gibi davranmayı sürdürmekten vaz geçmemişti. On yedi yaşındaydı, ama hala on iki yaşındaki aklıyla yaşıyor ve o zamanlar, onu illüzyonisti seyretmekten ala koyuşumun kinini güdüyordu. Şimdi on iki yaşında olan bendim ve ondan farklı olarak, ben, keşke izin verseler de kardeşim Ersin ile gidip, değil bir, bin tane illüzyonisti onun yüzünden seyredemesem, diye düşünüyordum. Egoist cadaloz! Ne var ki, laf atmaktan da geri tutamıyordum kendimi:

"Abla sen hastanelerde mi çalışacaksın?"

"Sana ne?"

Onun aksiliğine karşın, merakımı gidermeye çalışan annem oluyordu.

"İlk tayininde onu, hemen hastanelerde görevlendirmezler. Önce köylerdeki sağlık ocaklarında görevlendirirler sanırım."

"Hangi köydeki sağlık ocağında görevlendirirler?"

Ablam, anneme sorduğum bu soruya da aceleyle cevap yetiştiriyordu.

"Cehennemin dibindeki..."

İmam Hatipli de, "ilk tayinimi cehennemin dibindeki bir köyün camiine yaparlar," diyerek, imamlık yapmayacağını söylemişti. O, dükkanlarında çalışarak cehennemin dibine gitmekten kurtuluyordu, ama ablam için kurtuluş yoktu. Oh, canıma deysin!

Annem, bu defa ablama çıkıştı. "Kardeşine doğru dürüst cevap versene kızım!"

"Aman... Versen ne olur, vermesen ne olur... Nato mermer, nato kafa, anlayacak akıl onda var mı sanki!" İmamın oğlu ablamla karşılaştıklarında çok etkilendi. İlk görüşte aşk, dedikleri türden bir etkilenme oldu bu!

Ablamla yakınlaşabilmek için benimle olan samimiyetini daha da arttırmaya başladı.

Ablam, evden çıkıp gezmeye gittiği bir gün, döndükten sonra annemle fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

Duyabildiğim kadarıyla, emekli imamın oğlu bunun önüne çıkmıştı ve arkadaşlık teklif etmişti.

Annem meraklı, "e? Kabul ettin mi?" diye sorunca,

"Aman be!... Şapşal oğlanın teki..." demişti.

Annem hayal kırıklığı ile karşılaşmıştı bu cevabı. "Çok iyi bir çocuğa benziyor. Tam bir Müslüman insan evladı gibi..."

Ablam, sık sık sokağa çıkar olmuştu. Onun çıktığı o zaman aralıklarında, nedense, emekli imamın oğlu da dükkanda bulunmaz olmuştu.

Ablamın gene dışarı çıktığı bir gün, oğlan da dükkanı babasına bırakarak gitti. Bu durumdan işkillenerek, elimde askı, göbeğimde önlükle peşine düştüm. Az sonra, ana cadde üstündeki bir pastanenin kapısından girince, bir süre pastaneden bir şeyler alıp çıkmasını bekledim, ama kimsenin çıkacağı da yoktu. Pastaneye girdim. Görevliden bir "badem ezmesi" ile gazoz istedim. O arada da pastanedeki masaları kolaçan ettim, fakat oğlanı göremedim. Biraz daha dikkat edince dar ve dik bir merdivenle çıkılan asma kattaki küçük salonu fark ettim. Pastaneciye, "teras katınızda oturabilir miyim?" diye sordum.

Adam, "tabii ki, nerede istersen otur," deyince, dar merdivenleri, tırmanıp üst kata çıktım.

Loş bir yer olan salona varır varmaz gördüğüm manzara, el ele tutuşmuş, burun buruna sohbet eden iki aşığın haliydi. Sohbetlerini öyle koyulaştırmışlardı ki, tepelerine dikilinceye kadar beni fark edemediler bile.

Fark ettikleri andaki halleri ise o kadar komikti ki, ben de kızsam mı, gülsem mi, karar veremez bir hale düştüm.

İkisi birden oturdukları yerden öyle bir ayağa fırlamıştı ki, oturdukları sandalyeler ve masa, üstündekilerle birlikte gürültüyle yere devrilmişti.

Çıkan gürültüye koşturup gelen pastaneci, "ne oluyor?" diye müdahale etmek isteyince,

Adama, "yok bişi abi," dedim. "Ablamla komşumuzun oğlunu koklaşırken yakaladım da, heyecanlandılar biraz!"

*

"Seni babama söyleyeyim de gör gününü!" diyerek yanlarından uzaklaştım.

Daha pastanenin kapısından çıkmadan sol kolumda biri, sağ kolumda öteki, dil dökmeye başladılar.

"Sandığın gibi değil bak..."

"Bak bi dinle..."

Söylediklerinin hiç birinden etkilenmeden yürümemi sürdürüyordum. "Ben size değil, gördüklerime inanırım."

Bizim ara caddeye girinceye kadar onlar dil dökmeyi, ben de "babama söyleyeceğim" demeyi sürdürdük. Eve yaklaştıkça yanı başımda yürümeyi bırakıp önümü kesmeye başladılar. Ben yürümeye hamlettikçe onlar durduruyorlardı.

"Biz birbirimizi seviyoruz kardeşim... Sana yalvarıyorum... Lütfen..."

Ablamın bu son sözleri küçük bir şok geçirmeme neden olmuştu. Ne söylediği değil, onları anlamamıştım bile; etkilenişim söyleyiş biçiminden dolayıldı. O bildiğim, alışık olduğum sevimsiz, kaba saba dişi ayı, lütfen diyerek yalvarıyordu. Ablam!

Ya emekli imamın oğlu? Onun döktüğü diller de ablaminkilerden aşağı kalmıyordu. Diyordu ki, "ben, Esin ile ciddiym, onu seviyorum."

Birbirini sevdiğini söyleyerek bana yalvaran bu iki genci elbette ki babama ihbar etmeyecektim.

Annemin, teslim ettiğim kazançlarımla evi idare ettiğimi sanmamı sağlayarak bana kazandırdığı şey, işte buydu. Olgunluk! İki aşğın ilişkisine engel olmamayı düşünebilecek kadar olgunlaşmışım.

Gene de, hemen teslim olmak niyetinde değildim.

Sahip olduğum bu bilgiden elde edebileceğim bazı şeyler vardı. Bu fırsatı bana karşı cadalozluklarını bertaraf etmek için değerlendirmeyi, kafamın bir kenarında planlamaya başlamışım bile. "Tamam," dedim! "Bu günlük, kimseye bir şey söylemeyip, yarın söyleyip söylemeyeceğimi düşüneneğim. Yarın da, öbür gün söyleyip söylemeyeceğimi düşünürüm belki... Ablamla anlaşabilirsek..."

"Tamam kardeşim, istediğin her konuda anlaşırız..."

Ablamın koluna girdim. "Hadi madem, eve gidelim!" Baktım, oğlan da bizimle gelecek, ona, "sen buradan ayrıl abi," dedim. "Millet şüphelenmesin..." O, yanımdan ayrılarak yitti. "E-e! Ablacığım!" diye başlayıp içimden geldiği gibi dalga geçmeye başladım onunla. Aslında, aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Sanıyordum ki, bizi dünyaya getiren ilişkiler yumağıydı aşk. Ablamla ilişkilerimiz canciğer kuzu sarmasına dönüşür dönüşmez, ona sorduğum soru bu bilgisizliğimi gidermek için olmuştu.

Ablam, "bir cinsin, karşı cinsten birisine duyduğu beğenmişliklere aşk denir," diyerek aşkın tanımını yaptığında, bu tanım bana fazla bilimsel gelmişti ve daha iyi anlayabilmek için saçma sorular sormayı sürdürmüştüm. Ablam, en sevecen mimiklerini takınarak cevaplamaktan gocunmuyordu onları. Evet! Ablam, artık çok iyi davranıyordu bana...

Evimizin arkasındaki caminin minaresi adeta bizim mutfağın içine doğru uzanıyordu. Mutfakın balkonuna çıktık mı, o minareden ezan okuyan müezzinle göz göze bakışabiliyordu.

Esin ablam öğlen ve ikindi vakitlerinde sık sık ya balkona çıkıp, ya da mutfakın penceresinden bakıp, ezanı öyle dinliyordu.

Onun bu ezan düşkünlüğünden pek memnun olan annem, ablamın yanına gelerek, "müezzinin sesi nasıl da yanık, değil mi kızım?" diyerek laf atıyordu.

Ablam da hemen yanıt veriyordu: "Evet, insanın içine işliyor."

Ablamın niyeti ezanı dinlemek değil, ezanı okuyanı görmektir; çünkü insanın içine işleyen sesin sahibi emekli imamın oğluydu. Oğlan, caminin fahri müezzinliğini yapıyordu. Okuduğu her ezanı usulüne göre şerefenin etrafında dönerek okuyordu ya, bazen de kendine bakan kızdan şerefenin çevresini dolanmak kadar bile ayrılmaya tahammül gösteremeyip, tamamını bizim mutfağa doğru okuyup tamamlıyordu. "Eli işte, gözü oynasta," sözü tam da bu duruma uygundu.

Annem, oğlanı elektrikli süpürgeyle caminin baştan sona kadar her yanını temizlerken gördüğü bir gün, babamı yanına çağırarak, "gördün mü, imam efendinin oğlunu, tam bir Müslüman evladı," diyerek iltifatlar düzdü.

Ben de Müslüman insan evladını görebilmek için yanlarına geldikten sonra, lafa karışarak, muziplikle bir soru sordum: "Esin ablamı istese verir misiniz?"

Bu soruyla, hemen yanımda dikilen Esin ablam renkten renge girmeye başladı.

Annem, "Allah u Teâlâ, ablana da öyle helal süt emmiş bir Müslüman evladı nasip eder inşallah!" diyerek

temennilerde bulunmaya başladı.

Bilseydiler ki, biricik kızlarının sevgilisiydi o oğlan, tepkileri nasıl olurdu? Şeytan dürttü, dürttü, ama direnerek daha fazla laf üretmedim.

*

Ablamın tayini Eskişehir'e kırk kilometre mesafedeki Seyitgazi ilçesine çıktı. Aile büyükleri tarafından, Seyitgazi içinde küçük bir ev tutulmasına, ablamın hafta içinde orada kalmasına, hafta sonu izninde de Eskişehir'e gelebileceğine karar verildi. Ablam, alışınca kadar annemin de kendisiyle birlikte kalması için ısrar ettiyse de, babamı razı edemedi. Beşinci sınıftaki ikinci yılımı Seyitgazi'de okumama karar vererek ablamlarla birlikte beni de yollayacağını söyledi. Aklıma hemen Safınaz ablayla görüşemeyeceğimiz. Sekiz yıl süren ilk ayrılığımızdan sonra tam da kavuşmuşken, gene mi ayrılık yaşayacaktık.

"Olmaz! Ben ablamlarla gidemem," diyecek oldum, babamın suratı anında değişti.

"Kodum mu oturturum şimdi!" diyerek yumruğunu gösterdi. Eskiden böyle argo tavırları hiç olmazdı, o da huy değiştirmeye başlamıştı. "Sana fikrini sorarsam söylersin!"

Annem de gitmeme pek taraftar değidi. "Burada biz zapt edemiyoruz bu haylazı; orada kızın hayatını zindana çevirir vallahi!"

İçimden, "bastır anne! Caydır şu herifi beni yollamak fikrinden," diye dilekte bulunuyordum.

"Ablasını üzmez o, haylazlığı bize!"

Son günlerde ablamlarla hoş sohbet olduğumuzu gördü ya, hep iyi geçindiğimizi sanıyordu; bilmiyordu ki, kızı manyağın tekiydi. Aklıma birden, kurtuluşumun ablamlarla mümkün olabileceği geldi. Tabii ya, o benimle gelmesini istemiyorum, derse babam anında çark ederdi.

Yanlarından kalkıp odadan çıktım. Kapı aralığından, babama belli etmeden, işerle ablamı çağırdım.

Ablam birden fırlayınca, bu ani hareketlilikten gocunan babam başını çevirip kapı aralığında olduğumu gördü. Ablamı benim çağırdığımı anladı.

"Hiç boşuna ablamı, Erdem'i götürmek istemiyorum, demesi için ikna etmeye çabalama!" diye seslendi.

Planım daha uygulanmadan yatmıştı.

Ablam, "ne var, ne istiyorsun?" diyerek yanıma geldiğinde,

Onu, "Belli etmeden, sessizce gelemedin; salak şey!" diye azarladım. "Adam çaktı ne yapacağımı, görmüyor musun?"

Bozularak içeri döndü. Ardından da ben...Muzaffer komutan beni bıyık altından gülümseyerek karşıladı.

Ona, "Aç da kıçına gül, pezevenk!" diye küfrettim. Tabii ki, içimden.

Safınaz ablaya, "hayatta en çok istediğim şey, ona benden niçin bu kadar çok nefret ediyorsun baba, diye sorabilmektir," dediğimde,

"Hep aynı travmalar," dedi. Ne demek istedi, anlamadım. Açıkladı: "Benim babam, istisnasız her gün ya söverdi, ya döverdi. Kimisi üvey annemin gazıyla, kimisi de o günkü satışların kesat gitmesindendi. Ya da benzeri sorunlardan işte..."

Gözümde, geceyi bizim evde yattığında, aynı yatakta sarmaş dolaş uyuduğumuz günler canlandı. Onun kanatları arasında uyuyan bir yavru kuş gibi hissedirdim kendimi. Derin bir huzurla uyurdum.

Safınaz abla anlatmayı sürdürüyordu. "Hep sorgulardım, babam beni niçin sevmiyor, diye... Bir kerecik

olsun güler yüzlü olmamıştı bana, ama analığıma, oğlan kardeşime otuz iki dişiyile keman çalardı."

"Benim babam da bana köpek gibi davranırken Ersin"e o dediğin gibi yapıyor işte!"

"Babalar nedense böyle bir ayrımcılık yapıyorlar, illa ki!"

"Birde bana haylaz diyor, asıl kendileri manyak, desen ya!"

Safnaz abla, "Aynen öyle!" diyerek neşeyle güldü.

"Hani bir de gerçekten haylaz biri olsam! Tatar çocuklarıyla kavgalarımı kast ettiğini anlıyorum ama, sor bakalım bir, kabahat benim mi, tatar çocuklarının mı?"

"Sormaz! Hüküm verilmiş, sen hükmen mağlupsun!"

"Hem de öyle valla!"

" Öyle tabii..."

Vedalaşırken, ona, senden ayrı kalacağım için gitmek istemiyorum, diyemedim, ama seni çok özleyeceğim, diyerek hüngür hüngür ağladım.

"Ağlama!" dedi, başladı kendisi de ağlamaya. "Şunun şurası kırk kilometre, çıkar çıkar gelirsin. Hem belli mi olur, ben de gelirim belki..."